

artistes

És pintura i pintor. Per dessota dels seus temes artístics transiten tota mena d'ismes, i, probablement, no sigui necessari ni convenient capficar-se a aparellar-hi cap adjectiu; són les peces de Jordi Amagat (les Planes d'Hostoles, 1956), vigoroses i treballades, figuratives i esquemàtiques, esquelètiques i musculades, carnes, ben configurades, lluminoses i ombrades. És l'obra d'un constant Jordi Amagat, immers en la seva feina d'artista, bàsicament pintor, tot i les seves sovintejades incursions en el món de les tres dimensions amb la ceràmica i l'escultura. L'home que sap acotar el seu centre gravitacional i que el força únicament quan vol resoldre un problema de perspectiva en un dibuix o a l'interior del quadre; fora del context de treball, Jordi Amagat és un home de família, que gaudeix dels paisatges que li omplen la mirada, de les exposicions que veu i que analitza amb més o menys cruessa, segons barems propis. Un Amagat amb gairebé una cinquantena d'exposicions individuals a l'esquena, amb incomptables de collectives, un artista vocacional allunyat de l'estridència sobrera de la modernitat mal entesa; un Amagat sagaç, tranquil, refulgent.

Les ombres de Jordi Amagat

generen llum, bellesa Text > SEBASTIÀ GODAY

«Qué oscuro el borde de la luz donde ya nada reaparece.»

JOSÉ ÁNGEL VALENTE, *Límite*

Ens hem citat a l'estudi taller que comparteix i on fa classe amb el seu amic Pep Admetlla, des de fa vint-i-set anys, a la Gran Via de Girona, en un dia de primavera canònic. No és l'estudi taller que empra habitualment, a casa seva, en un carrer paral·lel a l'Onyar, on viu des que es va instal·lar a Girona i des d'on ha percebut i participat en tots els canvis que la ciutat ha anat experimentant, des del mític gris i negre fins al d'avui, pandèmic i estrany i sense gairebé cap galeria d'art. Jordi Amagat ha tingut la fortuna, des de l'any 1998, d'haver estat contractat per una galeria de nom mític: la Sala Dalmau, de Consell de Cent, a Barce-

>> Constel·lació orgànica II, 2013, 100 x 100 cm, acrílic-tela. (Foto: JORDI AMAGAT)

lona, on periòdicament exposa la seva obra recent (i ja en porta set) i des d'on pot arribar a uns públics que, a hores d'ara, no són gaire evidents ni propers. Convenim que la simbiosi Sala Dalmau - Jordi Amagat no deixa de ser fructífera en tots els ordres i que d'algun manera resol aquest escull de la

>> Arbre amb ombra, 2006, 55 x 46 cm, acrílic sobre tela. (Foto: JORDI AMAGAT)

>> Natura morta amb llum blanca, 1991, 116 x 89 cm, acrílic sobre tela. (Foto: COL·LECCIÓ PRIVADA)

comercialització de l'art que sovint mortifica la professionalitat de l'artista; pocs artistes actuals, sigui pel que sigui, sovint per la desaparició sistemàtica dels espais d'art mercantils, poden exhibir en una galeria amiga que els correspongui i els alliberi de la feixuga tasca del «comerç».

Si agafem una pintura recent com *Entre el mirall i el mur*, de 2017, no hi trobarem, en un primer cop d'ull, cap figuració condescendent amb l'espectador, però és molt possible que ningú afirmi, de bones a primeres, que sigui únicament un quadre abstracte, ni que sigui d'un surrealisme recal·litant, llevat d'una llum que rebota damunt d'una paret, d'un cubicle, on es projecta una ombra produïda per la llum projectada en una forma ovalada, esquemàtica, instal·lada damunt una forma cilíndrica com una mena de coll (és un coll?), i entre oval i cilindre un petit triangle vermell, el mateix color que darrere marca l'horitzó; una forma serpentiforme travessa tota la composició i li dona moviment. No, aquest quadre no és una figuració, ni una producció deguda a l'atzar, ni un estat d'ànim del pintor; no, és un quadre perfectament equilibrat, complex en el joc de grisos, de claroscurs, formes i ombres. Tot plegat és el camí cap a una bellesa, cap a una potència visual que, segons afirma Amagat, a part del tema, era la gran força creadora

dels clàssics que l'han marcat, siguin els camps de color, les atmosferes, de Tizià, o els rerefons metafísics dels mestres del segle xx, com Max Ernst.

Una peça de grans dimensions, *Sota un cel estrany*, de 2008, ens porta cap al pal de paller de la producció «amagada», basada en l'harmonia entre tots els elements que componen una pintura: colors, ombres, tonalitats, plans i, per tant, profunditat, paisatges marins, botàniques, cos humà, geometries i signes, potser uns polsims amb deix de Léger, tot jugant a completar una composició estructurada en què sembla que l'artista s'apropa amb més fidelitat a tots els seus valors creatius per fer aflorar la seva bellesa, repeteixo, la seva idea de bellesa, no la que ressona des dels llibres d'història d'art o dels museus; una bellesa adquirida pròpia, barrejada amb tota mena d'equilibris i amb la semàntica personal, que l'espectador pot aplaudir o sotmetre a una nova lectura. Per què un quadre ens agrada i el d'una altra època no tant, o bé el d'un artista X d'avui dia ens aclapara per bé o per mal? Què fa que un Amagat ens estimuli? Doncs l'honestetat, el fet de saber què vol, la factura de la tècnica, la mesura, la professionalitat que ve de lluny, de l'esforç quotidià, exposició rere exposició, per acabar ben acabat un quadre, una ceràmica, una escultura. Crec que Amagat no vol cap aven-

>> Punt de trobada, 2013-2016, 73 x 92 cm, acrílic-tela. (Foto: JORDI AMAGAT)

>> Sota un cel estrany, 2008, 162 x 130 cm, acrílic-tela. (Foto: JORDI AMAGAT)

tura creativa que no sigui la de seguir un propi flux harmònic personalitzat per la llibertat i pel pòsit adquirit en un buf evocador, lleu, oxigenador, dels temps passats.

El seu pas per un aprenentatge gens reglat com fou l'estudi del pintor Isidre Vicenç, on Jordi Amagat, el jove que des de la més tendra infància a les Planes sempre va quedar bocabadat veient com un epígon de l'escola d'Olot pintava pels voltants del paisatge del seu poble, va aprendre a veure la pintu-

ra, no pas a saber-ne trucs i tècniques. Vicenç era de fer enamorar, de l'art per l'art, no tant de les tècniques; Amagat va saber des de sempre que serà pintor, o músic, artista, un home engalzat en la seva bellesa pictòrica, exempt de vel·leïtats egocèntriques, tranquil, que toqui de peus a terra, perquè, parlant, no deixa de retornar als mestres, tant clàssics com surrealistes, perquè està convençut que tots els artistes es protegeixen en el passat, que els artistes que ara diuen que tot comença al segle

>> Entre el mirall i el mur, 2017, 100 x 100 cm, acrílic sobre tela. (Foto: JORDI AMAGAT)

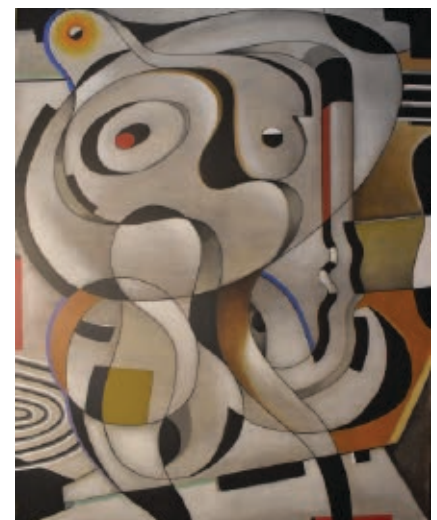
xx només exhibeixen una profunda ignorància. Un artista, com Amagat em diu que deia Isidre Nonell, és un home amb un ciri encès que s'afegeix a una processó de ciris encesos, i l'últim és l'últim, i la filera pot tenir més o menys ziga-zagues; d'aquesta imatge se'n poden fer tantes lectures com calgui, però la pintura sempre parla de la pintura i no cal voler-la antropològica, ni periodística, ni treure-la d'on es mou ara i sempre.

Iniciem la trobada prenent un cafè i Jordi Amagat em pregunta esgarrifat si sé o entenc què és això de l'MFT, la nova manera de personalitzar i posseir l'art digital i que sembla una de les més grans revolucions en l'art del segle XXI. En Jordi s'ho mira, i ho comenta embolicant-ho amb les rialles de la sornegueria més irredempta. Jordi Amagat és un artista que ja sap quin pa s'hi dona quan s'empeny lleuger de bagatge cultural, i s'aplica quotidianament en la seva obra, en els seus escenaris imaginats, en les arrels de l'art diari, en les de la família, de la música; Jordi Amagat ens invita al viatge sense pauses que no ens faci canviar la idea, el centre gravitacional, sobre les coses, com potser ens hauria aconsellat l'enyorat Franco Battiato.

Per saber-ne més

<<https://www.jordiamagat.cat>>

<<https://www.saladalmau.com/artista/jordi-amagat>>

>> Punt de trobada, 2021, 146 x 114 cm, acrílic sobre tela. (Foto: JORDI AMAGAT)